22.10.2025 10:20:50
ΨΗΦΙΑΚΑ
ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟ
ΑΠΟ
VARVARA ZACHARAKI

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

21 Οκτωβρίου 2025 | ΤΕΥΧΟΣ Α.ΕΙ.Δ. | Αρ. Φύλλου 4

ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (Κατ' άρθρον 100 του Συντάγματος)

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Αριθμ. απόφ. 7/2025

Άρση αμφισβήτησης ως προς την έννοια των διατάξεων: 1) του άρθρου 9 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 3075/2002, η οποία ανέκυψε, κατά τον αιτούντα, από τις αποφάσεις: α) υπ' αρ.677/2023 του Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου και β) υπ' αρ.2329/2009 και υπ' αρ.33/2017 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 2) του άρθρου 63Α παρ. 5 του Κώδικα Δικηγόρων, η οποία ανέκυψε, κατά τον αιτούντα, από τις αποφάσεις: α) υπ' αρ.677/2023 του Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου και β) υπ' αρ. 1023/2018 του Συμβουλίου της Επικρατείας και 3) του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, η οποία ανέκυψε, κατά τον αιτούντα, από τις αποφάσεις: α) υπ' αρ. 677/2023 του Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου και β) υπ' αρ. 602/2003 και υπ' αρ. 3923/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ
(κατά το άρθρο 100 του Συντάγματος)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ευαγγελία Νίκα, Πρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας, Πρόεδρο, Ιωάννα Κλάπα - Χριστουδουλέα, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου, Σωτηρία Ντούνη, Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, Βαρβάρα Ραφτοπούλου, Παρασκευή Μπραΐμη - Εισηγήτρια, Αναστασία - Μαρία Παπαδημητρίου, Ευσταθία Σκούρα, Συμβούλους Επικρατείας, τακτικά μέλη, Παναγιώτα Γκουδή - Νινέ, Νίκη Κατσιαούνη, Ελένη Θεοδωρακοπούλου, Διονυσία Νίκα, Αρεοπαγίτες, τακτικά μέλη, Δημήτριο Λιάππη, Καθηγητή Νομικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, πρώτο αναπληρωματικό μέλος, κωλυομένου του Κωνσταντίνου Αντωνόπουλου, Καθηγητή Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, τακτικού μέλους, Παρασκευή Παπαρσενίου, Καθηγήτρια Νομικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, τακτικό μέλος και τη Γραμματέα Ελένη Γκίκα, Προϊσταμένη Διεύθυνσης της Γραμματείας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημα του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 17 Απριλίου 2024 και ώρα 15:00, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ των:

ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ - ΥΠΕΡ ΟΥ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Δημητρίου Χατζημιχάλη του Μιχαήλ, κατοίκου Αθηνών, ο οποίος παρέστη αυτοπροσώπως με την ιδιότητά του ως δικηγόρου (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 6516).

ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ - ΚΑΘ' ΟΥ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Ελληνικού Δημοσίου νόμιμα εκπροσωπουμένου από τον Υπουργό Οικονομικών, το οποίο παρέστη διά του Νομικού Συμβούλου του Κράτους Αλεξάνδρου Ροϊλού του Παναγιώτη.

ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΟΣ: Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών», που εδρεύει στην Αθήνα, νόμιμα εκπροσωπουμένου, το οποίο παρέστη διά του πληρεξουσίου δικηγόρου Παναγιώτη Νικολόπουλου του Δημητρίου (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 10436).

Ο αιτών με την από 25.7.2023 αίτησή του ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, που κατέθεσε κατά νόμο στο Γραμματέα του, με αριθμό πράξης κατάθεσης 18/25.7.2023, ζήτησε όσα αναφέρονται στο αιτητικό του.

Ο παρεμβαίνων με την από 1.4.2024 παρέμβασή του ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, που κατέθεσε κατά νόμο στο Γραμματέα του, με αριθμό πράξης κατάθεσης 9/1.4.2024, ζήτησε όσα αναφέρονται στο αιτητικό του.

Ακολούθως, η εισηγήτρια Παρασκευή Μπραΐμη, Σύμβουλος Επικρατείας, ανέγνωσε την από 10.4.2024 έκθεσή της.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αιτούντα, το Νομικό Σύμβουλο του Κράτους καθώς και τον πληρεξούσιο δικηγόρο του παρεμβαίνοντος, οι οποίοι ανέπτυξαν και προφορικά τις προτάσεις τους.

Μελέτησε τη δικογραφία

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, όπως αναπτύσσεται με τις από 3.4.2024 προτάσεις του αιτούντος, ζητείται η άρση της αμφισβητήσεως ως προς την έννοια των διατάξεων: Α) του άρθρου 9 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 3075/2002 (Α' 297), η οποία ανέκυψε, κατά τον αιτούντα, από τις αποφάσεις: α) υπ' αρ.677/2023 του Πολιτικού Τμήμα-

τος του Αρείου Πάγου αφενός και β) υπ' αρ. 2329/2009 και υπ' αρ. 33/2017 του Ελεγκτικού Συνεδρίου αφετέρου, Β) του άρθρου 63Α παρ. 5 του Κώδικα Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1954, Α' 235), η οποία ανέκυψε, κατά τον αιτούντα, από τις αποφάσεις: α) υπ' αρ.677/2023 του Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου αφενός και β) υπ' αρ. 1023/2018 του Συμβουλίου της Επικρατείας αφετέρου και Γ) του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (ν. 2690/1999, Α' 45), η οποία ανέκυψε, κατά τον αιτούντα, από τις αποφάσεις: α) υπ' αρ. 677/2023 του Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου αφενός και β) υπ' αρ. 602/2003 και υπ' αρ.3923/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας αφετέρου.

2. Επειδή, νομίμως συζητείται η υπόθεση μετά την εμπρόθεσμη και νομότυπη διενέργεια των δημοσιεύσεων και κοινοποιήσεων που προβλέπονται στα άρθρα 10 παρ. 2, 49 παρ. 2 και 50 παρ. 1 και 2 του, κυρωθέντος με τον ν. 345/1976 (Α' 141), Κώδικα «περί του κατά το άρθρον 100 του Συντάγματος Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου» (Α.Ε.Δ.).

3. Επειδή, με το άρθρο 100 παρ. 1 του Συντάγματος συνιστάται Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, στο οποίο, μεταξύ άλλων, υπάγεται και «η άρση της αμφισβήτησης για την ουσιαστική αντισυνταγματικότητα ή την έννοια διατάξεων τυπικού νόμου, αν εκδόθηκαν γι' αυτές αντίθετες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Αρείου Πάγου ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου» (περ. ε'). Περαιτέρω, ο Κώδικας περί Α.Ε.Δ. ορίζει στο άρθρο 48 τα εξής: «1. Το Ειδικόν Δικαστήριον εν περιπτώσει εκδόσεως περί της ουσιαστικής συνταγματικότητος ή της εννοίας τυπικού νόμου αντιθέτων αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Αρείου Πάγου ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αίρει την αμφισβήτησιν κατόπιν αιτήσεως: α) του Υπουργού Δικαιοσύνης, του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας παρά τω Ελεγκτικώ Συνεδρίω ή του Γενικού Επιτρόπου της Διοικητικής Δικαιοσύνης, β) παντός έχοντος έννομον συμφέρον. 2. Το Συμβούλιον της Επικρατείας, ο Άρειος Πάγος ή το Ελεγκτικόν Συνέδριον, εάν αποφασίση επί της Συνταγματικότητος ή της εννοίας Νόμου τυπικού, κατ' αποδοχήν απόψεως διαφόρου εκείνης υπό την οποίαν είχεν εκδοθή απόφασις ετέρου εκ των δικαστηρίων τούτων, την οποίαν επεκαλέσθη τις των διαδίκων ή είναι εξ άλλου λόγου γνωστή εις το Δικαστήριον, υποχρεούται, εκδίδον την αντίθετον ως προς το θέμα απόφασίν του, να παραπέμψη τούτο δι' ειδικής αποφάσεώς του εις το Ειδικό Δικαστήριον προς άρσιν της δημιουργηθείσης αμφισβητήσεως. Εν τη περιπτώσει ταύτη η υπόθεσις παραμένει κατά τα λοιπά εκκρεμής εις το εκδόν την παραπεμπτικήν απόφασιν δικαστήριον, το οποίον μετά την έκδοσιν της αποφάσεως του Ειδικού Δικαστηρίου, κοινοποιουμένης προς αυτό μερίμνη του Γραμματέως τούτου, επιλαμβάνεται τη αιτήσει των διαδίκων ή και αυτεπαγγέλτως της εκδικάσεως εκ νέου της υποθέσεως υποχρεούμενον να συμμορφωθεί προς την απόφασιν του Ειδικού Δικαστηρίου. 3. [...]». Σύμφωνα δε με το άρθρο 49 του ίδιου Κώδικα περί Α.Ε.Δ.: «1. Διάδικοι κατά την ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου δίκην είναι, εκτός των αιτούντων, και πάντες οι διάδικοι της δίκης εφ' ης εξεδόθη η δικαστική απόφασις, δια της οποίας παρεπέμφθη προς επίλυσιν η αμφισβήτησις. 2. Το εισαγωγικόν της δίκης δικόγραφον, μετά της πράξεως ορισμού δικασίμου κοινοποιείται, εν πάση περιπτώσει εις τον Υπουργόν Δικαιοσύνης, ο οποίος και αν δεν είναι διάδικος, δικαιούται να μετάσχει εις την συζήτησιν άνευ ετέρας διατυπώσεως». Περαιτέρω, στο άρθρο 50 προβλέπονται τα ακόλουθα: «1. Η πράξις ορισμού της δικασίμου, μετά μνείας εν περιλήψει του αντικειμένου της αμφισβητήσεως, δημοσιεύεται δια δύο ημερησίων εφημερίδων της Πρωτευούσης είκοσιν ημέρας προ της δικασίμου. 2. Αντίγραφον της περί άρσεως αμφισβητήσεως αιτήσεως ή παραπεμπτικής αποφάσεως, μετά της πράξεως ορισμού δικασίμου, κοινοποιείται είκοσιν ημέρας προς ταύτης και εις τον Πρόεδρον του Συμβουλίου της Επικρατείας, τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, τον Επίτροπον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και τον Γενικόν Επίτροπον επί της Διοικητικής Δικαιοσύνης προς ενημέρωσιν των οικείων δικαστηρίων, ως και εις τον Υπουργόν Δικαιοσύνης. Επί αιτήσεως ασκουμένης υπό ιδιώτου, συμφώνως προς το άρθρον 48 παρ. 1 περ. β', ομοία κοινοποίησις ενεργείται, επιμελεία του Εισηγητού, και προς παν πρόσωπον εις ο αφορά η υπόθεσις, ως εκ της οποίας νομιμοποιείται ο ασκήσας την αίτησιν άρσεως της αμφισβητήσεως. 3. [...]». Τέλος, στο άρθρο 13 του ως άνω Κώδικα περί Α.Ε.Δ., που περιλαμβάνεται στο Κεφάλαιο Γ', με τίτλο «Γενικαί Διαδικαστικαί Διατάξεις», το οποίο αφορά όλες τις ενώπιον του Α.Ε.Δ. δίκες, ορίζεται ότι: «1. Εις δίκην ενώπιον του Ειδικού δικαστηρίου δύναται να παρέμβη προσθέτως πας έχων έννομον συμφέρον. 2. Η παρέμβασις ασκείται δια δικογράφου κατατιθεμένου εις την γραμματείαν του Ειδικού Δικαστηρίου και κοινοποιείται επιμελεία του παρεμβαίνοντος, επί ποινή απαραδέκτου, δώδεκα ημέρας προ της δια της πράξεως του Προέδρου ορισθείσης αρχικής δικασίμου εις τον αιτούντα, ως και εις τους λοιπούς διαδίκου. 3. [...]».

4. Επειδή, κατά την έννοια των προπαρατεθεισών διατάξεων, όταν το Α.Ε.Δ. επιλαμβάνεται για την άρση της αμφισβητήσεως που ανέκυψε από αποφάσεις των ανωτάτων δικαστηρίων ως προς την ουσιαστική συνταγματικότητα ή την έννοια διατάξεως τυπικού νόμου, όχι κατόπιν αποφάσεως ενός από τα ανώτατα δικαστήρια, αλλά ύστερα από αίτηση νομιμοποιούμενου προς τούτο προσώπου, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 περ. β' του άρθρου 48 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., οι διάδικοι στις δίκες, στις οποίες εκδόθηκαν οι αποφάσεις, οι οποίες, κατά τον αιτούντα, προκάλεσαν την αμφισβήτηση, δεν καθίστανται αυτοδικαίως διάδικοι και στην ενώπιον του Α.Ε.Δ. δίκη. Και τούτο διότι, σύμφωνα με τη ρητή διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 49 του ίδιου Κώδικα, στην ενώπιον του Α.Ε.Δ. δίκη διάδικοι είναι πάντες οι διάδικοι της δίκης ενώπιον ενός των ανωτάτων δικαστηρίων, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση η οποία προκάλεσε την αμφισβήτηση, μόνο όταν το Α.Ε.Δ. επιλαμβάνεται κατόπιν παραπεμπτικής αποφάσεως του εν λόγω ανωτάτου δικαστηρίου, στο οποίο, άλλωστε, στην περίπτωση αυτή, η υπόθεση παραμένει εκκρεμής, σύμφωνα με το άρθρο 48 παρ. 2 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., και για την έκβαση της οποίας η απόφαση του Α.Ε.Δ. αποτελεί πρόκριμα. Και ναι μεν, κατά τη διάταξη του δευτέρου εδαφίου της παρ. 2

του άρθρου 50 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., όταν την αίτηση για την άρση της αμφισβητήσεως ασκεί, σύμφωνα με το άρθρο 48 παρ. 1 περ. β', ιδιώτης, η αίτηση κοινοποιείται, με επιμέλεια του εισηγητή, και σε κάθε πρόσωπο στο οποίο αφορά η υπόθεση, «ως εκ της οποίας νομιμοποιείται ο ασκήσας την αίτησιν άρσεως αμφισβητήσεως», όπως είναι οι διάδικοι της δίκης ενώπιον του ανωτάτου δικαστηρίου, στην οποία ο αιτών την άρση της αμφισβητήσεως ιδιώτης υπήρξε διάδικος, και επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση, η οποία, κατά τον αιτούντα, προκάλεσε την αμφισβήτηση, ωστόσο, προκειμένου να καταστεί διάδικος στην ενώπιον του Α.Ε.Δ. δίκη ένα πρόσωπο (φυσικό ή νομικό), το οποίο υπήρξε διάδικος στη δίκη εκείνη, η οποία έχει ήδη περατωθεί με την έκδοση οριστικής αποφάσεως, πρέπει να ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 13 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ. (Α.Ε.Δ. 1/2022, 5/2021, 3, 4/2020, 3/2016, 2/2015).

5. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο επιλαμβάνεται υποθέσεως που αφορά στην άρση αμφισβητήσεων ως προς την έννοια διατάξεων τυπικών νόμων, όχι κατόπιν παραπεμπτικής αποφάσεως, αλλά κατόπιν αιτήσεως του Δημητρίου Χατζημιχάλη, που διετέλεσε διάδικος (αναιρεσίβλητος) στη δίκη επί της οποίας εκδόθηκε η 677/2023 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία, κατά τον αιτούντα, προκάλεσε τις επίδικες αμφισβητήσεις. Επομένως, ο ανωτέρω νομιμοποιείται στην άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως (βλ. Α.Ε.Δ. 1/2022, 5/2021, 3, 4/2020, 3/2016 κ.ά.). Περαιτέρω, ναι μεν ο Υπουργός Οικονομικών υπήρξε διάδικος στην εν λόγω, ήδη περατωθείσα, δίκη ενώπιον του Αρείου Πάγου, σύμφωνα, όμως, με όσα προαναφέρθηκαν, δεν κατέστη αυτοδικαίως διάδικος στην παρούσα, ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, δίκη. Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι ο ανωτέρω υπουργός δεν έχει ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση, κατέθεσε όμως στις 29.3.2024 «προτάσεις», με τις οποίες ζητεί την απόρριψη της κρινόμενης αιτήσεως. Το δικόγραφο αυτό με τον τίτλο «προτάσεις», αν και η κατάθεσή του απέχει δώδεκα ημέρες από την ορισθείσα με την πράξη της Προέδρου του Α.Ε.Δ. δικάσιμο (17.4.2024), δεν μπορεί, πάντως, να θεωρηθεί ως παραδεκτή παρέμβαση, προεχόντως διότι δεν έχει κοινοποιηθεί στον αιτούντα, ανεξαρτήτως αν αυτός αντιλέγει σχετικώς. Τούτο δε διότι, κατά την σχετική ρύθμιση του Κώδικα, για την άσκηση παραδεκτής παρεμβάσεως απαιτείται επί ποινή απαραδέκτου αφενός η κατάθεση του δικογράφου και αφετέρου η κοινοποίηση αυτού στον αιτούντα δώδεκα ημέρες πριν την ορισθείσα αρχική δικάσιμο της αιτήσεως. Με τα ανωτέρω δεδομένα το προαναφερθέν δικόγραφο δεν είναι ληπτέο υπόψη ούτε ως υπόμνημα, καθ' όσον δεν στηρίζει παραδεκτώς προβαλλόμενο αίτημα διάδικου. Ως εκ τούτου, σύμφωνα με την έννοια των ανωτέρω διατάξεων που δεν είναι αντίθετη στο Σύνταγμα (Α.Ε.Δ. 3/2016, 1/2008, 8/2007), ο Υπουργός Οικονομικών δεν κατέστη διάδικος και απαραδέκτως παρέστη στην παρούσα δίκη (Α.Ε.Δ. 3/2016).

6. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 2 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ. νομίμως παρέστη στη δίκη ο Υπουργός Δικαιοσύνης.

7. Επειδή, ενόψει του ότι, κατά το άρθρο 51 παρ. 1 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., η απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, με την οποία αίρεται η αμφισβήτηση περί της εννοίας διατάξεως τυπικού νόμου, ισχύει έναντι πάντων από της δημοσιεύσεώς της, τρίτα πρόσωπα που είναι διάδικοι σε εκκρεμείς ενώπιον δικαστηρίων δίκες, όπου τίθεται το αυτό νομικό ζήτημα, έχουν έννομο συμφέρον να ασκήσουν παρέμβαση ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, προκειμένου να εκθέσουν την άποψή τους ως προς την προσήκουσα λύση του θέματος (Α.Ε.Δ. 3, 4/2020, 2/2015, πρβλ Α.Ε.Δ. 9/2009).

8. Επειδή, την 1η Απριλίου 2024 κατατέθηκε δικόγραφο πρόσθετης παρεμβάσεως υπέρ του αιτούντος από τον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών (Δ.Σ.Α.). Με το δικόγραφο αυτό ο δικηγορικός σύλλογος ισχυρίζεται ότι έχει έννομο συμφέρον παρεμβάσεως στην παρούσα δίκη, το οποίο εδράζεται στη διάταξη του άρθρου 90 περ. ζ' του Κώδικα Δικηγόρων (ν. 4194/2013, Α' 208), σύμφωνα με την οποία, στους σκοπούς και τις αρμοδιότητες των δικηγορικών συλλόγων περιλαμβάνεται «Η άσκηση παρεμβάσεων ενώπιον δικαστηρίων και κάθε αρχής (στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και οι ανεξάρτητες αρχές) για κάθε ζήτημα εθνικού, κοινωνικού, πολιτισμικού, οικονομικού ενδιαφέροντος και περιεχομένου που ενδιαφέρει τα μέλη του συλλόγου ή το δικηγορικό σώμα γενικότερα, καθώς και για κάθε ζήτημα εθνικού, κοινωνικού, πολιτισμικού ή οικονομικού ενδιαφέροντος. Για την υλοποίηση και επίτευξη αυτού του σκοπού οι Δικηγορικοί Σύλλογοι μπορούν να υποβάλλουν αγωγή, κυρία ή πρόσθετη παρέμβαση, αναφορά, μήνυση, δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής, αίτηση ακύρωσης, ουσιαστική προσφυγή και γενικά οποιοδήποτε ένδικο βοήθημα και μέσο οποιασδήποτε φύσης κατηγορίας ενώπιον κάθε δικαστηρίου ποινικού, πολιτικού, διοικητικού ουσίας ή ακυρωτικού ή Ελεγκτικού οποιουδήποτε βαθμού δικαιοδοσίας στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και σε οποιοδήποτε διεθνές δικαστήριο». Προβάλλει δε περαιτέρω ότι έχει εν προκειμένω έννομο συμφέρον να παρέμβει υπέρ του αιτούντος, διότι το ζήτημα που τίθεται στην ανοιγείσα ενώπιον το Α.Ε.Δ. δίκη αφορά «τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος από εμμίσθους δικηγόρους βάσει των προϋποθέσεων του άρθρου 9 του ν. 3075/2002» και η έκβαση της δίκης αυτής θα έχει επιπτώσεις στα μέλη του έμμισθους δικηγόρους που μπορεί μελλοντικά να αντιμετωπίσουν το ίδιο νομικό ζήτημα. Ενόψει των εκτεθέντων στην προηγούμενη σκέψη, η παρέμβαση αυτή του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών πρέπει να απορριφθεί λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος, διότι ο ως άνω δικηγορικός σύλλογος δεν επικαλείται ούτε αποδεικνύει ότι είναι διάδικος σε εκκρεμείς δίκες ενώπιον άλλων δικαστηρίων, όπου τίθεται το νομικό ζήτημα που προκάλεσε την επίδικη, κατά τον αιτούντα, αμφισβήτηση (πρβ. Α.Ε.Δ. 3, 4/2020). Δεν αρκεί δε η επίκληση των γενικών διατάξεων του άρθρου 90 περ. ζ' του Κώδικα Δικηγόρων για να δικαιολογήσει το έννομο συμφέρον του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών για την άσκηση πρόσθετης παρεμβάσεως ενώπιον του Α.Ε.Δ., καθώς το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, όταν αίρει την αμφισβήτηση σχετικά με την έννοια τυπικού νόμου,

έχει ειδική δικαιοδοσία, περιοριζόμενη στην επίλυση του νομικού ζητήματος, μη δυνάμενο να επεκταθεί στην εξέταση του συνόλου της διαφοράς ως προς το νομικό και πραγματικό της μέρος, ο δε εν λόγω δικηγορικός σύλλογος μόνο στο πλαίσιο εκκρεμούς δίκης για το αυτό νομικό ζήτημα ενώπιον άλλου δικαστηρίου δύναται να προασπίσει πλήρως τα θιγόμενα συμφέροντα των μελών του (πρβλ. Α.Ε.Δ. 9/2009).

9. Επειδή, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 100 παρ. 1 περ. ε' του Συντάγματος και 6 περ. ε' και 48 παρ. 1 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., για να υπάρξει αντίθεση μεταξύ των αποφάσεων των ανώτατων δικαστηρίων ως προς την έννοια τυπικού νόμου, για την άρση της οποίας ιδρύεται δικαιοδοσία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, πρέπει οι αποφάσεις αυτές να αναφέρονται στο ίδιο κρίσιμο νομικό ζήτημα με βάση τις ίδιες διατάξεις τυπικού νόμου. Η αντίθεση πρέπει να προκύπτει από τις αναγκαίες για την θεμελίωση του διατακτικού των αποφάσεων αυτών αιτιολογίες. Δεν συντρέχει αντίθεση με την προαναφερθείσα έννοια και, συνεπώς, δεν συντρέχει δικαιοδοσία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, όταν: α) τα ανώτατα δικαστήρια δεν ερμήνευσαν τη ίδια διάταξη νόμου, αλλά διαφορετικές, β) δεν ερμήνευσαν αποκλειστικά και μόνο την ίδια διάταξη τυπικού νόμου, αλλά το ένα από αυτά την ερμήνευσε σε συνδυασμό και με άλλες διατάξεις και, ως εκ τούτου, το επιλυθέν ζήτημα δεν είναι το ίδιο, αλλά διαφορετικό, γ) το νομικό ζήτημα που έλυσε το ένα δικαστήριο δεν ήταν αναγκαίο για να λύσει το άλλο δικαστήριο το νομικό ζήτημα που είχε αχθεί ενώπιόν του και δ) γενικά, η αντίθεση δεν προκύπτει από τις αναγκαίες για τη θεμελίωση του διατακτικού των αποφάσεων αιτιολογίες (Α.Ε.Δ. 5/2021, 3/2016, 2/2015 κ.ά.).

10. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, ο αιτών, όπως αυτός εκθέτει στην κρινόμενη αίτηση και προκύπτει από την 677/2023 απόφαση του Β2 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου (επί υποθέσεως όπου ο αιτών ήταν αναιρεσίβλητος) και την 1023/2018 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (εκδοθείσα επί αιτήσεως ακυρώσεως του ιδίου), προσλήφθηκε, στις 23.12.1977, κατόπιν διαγωνισμού, ως δικηγόρος - νομικός συνεργάτης στο τότε Υπουργείο Συντονισμού και μετέπειτα Εθνικής Οικονομίας, στη συνέχεια στις 10.12.1979 υπέγραψε νέα σύμβαση ως παράταση - τροποποίηση της προηγούμενης, ενώ δυνάμει της εκδοθείσας υπό στοιχεία Δικ.12613 κοινή υπουργική απόφαση των Υπουργών Συντονισμού και του άνευ χαρτοφυλακίου αρμοδίου επί σχέσεων μετά των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εντάχθηκε στον ν. 992/1979 «περί οργανώσεως των διοικητικών υπηρεσιών κ.λπ.» σε οργανική θέση, μέχρι 30.6.1982, οπότε δυνάμει αποφάσεως του Υπουργού Συντονισμού, που εκδόθηκε βάσει του ν. 1232/1982, διαπιστώθηκε η απόλυσή του. Με τον ν. 1868/1989 επανήλθε στην υπηρεσία, αφού ανακλήθηκε η διαπιστωτική πράξη της απολύσεώς του και αποσπάσθηκε το 1992 στο Υπουργείο Εμπορίου. Μετά την κατάργηση των 37 θέσεων των νομικών συνεργατών του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, κατ' άρθρο 5 παρ. 8 εδ. α' του ν. 2160/1993, η θέση του αιτούντος διατηρήθηκε και κατανεμήθηκε στο Υπουργείο Εμπορίου (σχετ. ΒΙ/7287/12.8.1993 κοινή απόφαση των Υπουργών Προεδρίας και Εμπορίου, Β' 706), κατόπιν αιτήσεώς του, η οποία υποβλήθηκε κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 5 παρ. 8 περ. β' του ως άνω νόμου. Ακολούθως, ο αιτών, με την υπό στοιχεία Β1/7564/13.9.1993 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Εμπορίου, «προσελήφθη με σύμβαση παροχής υπηρεσιών με πάγια αντιμισθία» προς κάλυψη της ανωτέρω θέσεως. Στις 16.5.2003 ο αιτών υπέβαλε αίτηση περί υπαγωγής του στο συνταξιοδοτικό καθεστώς του Δημοσίου, σύμφωνα με το άρθρο 9 του ν. 3075/2002. Ο αιτών προσέφερε τις υπηρεσίες του στο Υπουργείο Εμπορίου, μετέπειτα Υπουργείο Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, έως την έκδοση της υπό στοιχεία Β1-6657/24.12.2012 πράξεως του Γενικού Διευθυντή Διοικητικής Υποστήριξης της Γ.Γ. Εμπορίου του Υπουργείου Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, με θέμα «Αυτοδίκαιη απόλυση από την υπηρεσία λόγω συμπληρώσεως 35ετίας» (Γ' 77/2013), με την οποία διαπιστώθηκε ότι στις 23.12.2012 λύθηκε αυτοδίκαια η έμμισθη σχέση του αιτούντος, επειδή είχε συμπληρώσει 35ετή πραγματική και συντάξιμη υπηρεσία και το 60ο έτος της ηλικίας του. Κατά της ανωτέρω πράξεως ο αιτών άσκησε την από 28.3.2013 αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, το οποίο την παρέπεμψε με την 1150/2016 απόφαση στο Συμβούλιο Επικρατείας λόγω αρμοδιότητας, το δε Συμβούλιο Επικρατείας στη συνέχεια εξέδωσε την 1023/2018 απόφασή του, με την οποία η εν λόγω αίτηση ακυρώσεως απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι από την αμφισβήτηση της νομιμότητας της προσβαλλόμενης πράξεως, η οποία αφορά τη λύση της συμβάσεως έμμισθης εντολής του αιτούντος δικηγόρου με το Δημόσιο, δεν δημιουργείται διοικητική διαφορά, αλλά διαφορά ιδιωτικού δικαίου, για την οποία αρμόδια είναι τα πολιτικά δικαστήρια. Εξάλλου, με την από 15.9.2014 αγωγή του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ο αιτών ισχυρίσθηκε ότι η ανωτέρω πράξη είναι άκυρη, άλλως ακυρώσιμη, διότι εφαρμοστέες εν προκειμένω τυγχάνουν οι διατάξεις του ν.δ. 3026/1954 «Κώδικας περί Δικηγόρων», οι οποίες ουδόλως εφαρμόσθηκαν, και όχι οι διατάξεις των άρθρων 152 και 155 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007), στις οποίες στηρίχθηκε η έκδοση της ανωτέρω πράξεως, ήτοι ότι η έμμισθη εντολή του δεν δύναται να λυθεί με διαπιστωτική πράξη, ότι η απόλυσή του έγινε χωρίς να κοινοποιηθεί σε αυτόν έγγραφο και χωρίς να καταβληθεί σε αυτόν η νόμιμη αποζημίωση, καθώς και ότι η ως άνω διαπιστωτική πράξη δεν διαλαμβάνει καμία νόμιμη αιτιολογία και δεν συντρέχει σπουδαίος λόγος, όπως απαιτείται για την καταγγελία της συμβάσεως κατά το άρθρο 63 παρ. 5 περ. δ' του ν.δ. 3026/1954, δεδομένου ότι κατά τον χρόνο της καταγγελίας δεν είχε συμπληρώσει συντάξιμη τριακονταπενταετία. Με βάση τα ανωτέρω ζήτησε να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της αυτοδίκαιης λύσεως της έμμισθης εντολής και, μετά από μετατροπή των αιτημάτων της αγωγής από καταψηφιστικά σε έντοκα αναγνωριστικά, να αναγνωρισθεί ότι το εναγόμενο Δημόσιο οφείλει να

καταβάλει σε αυτόν το ποσό των 52.937,30 ευρώ ως μισθούς υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από 24.12.2012 έως και τον Σεπτέμβριο του έτους 2014, με τόκο από την ημέρα που κάθε μηνιαίος μισθός ήταν καταβλητέος, άλλως, από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, το ποσό των 3.010,56 ευρώ για τις ασφαλιστικές του εισφορές με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και το ποσό των 30.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, καθώς και να καταδικασθεί το εναγόμενο στα δικαστικά του έξοδα. Ακολούθως, με την από 8.7.2016 αγωγή του ο αιτών - ενάγων, παραθέτοντας το ίδιο ως άνω ιστορικό, ζήτησε να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της αυτοδίκαιης λύσεως της έμμισθης εντολής και, μετά από μετατροπή των αιτημάτων της αγωγής από καταψηφιστικά σε έντοκα αναγνωριστικά, να αναγνωρισθεί ότι το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο οφείλει να καταβάλει σε αυτόν το ποσό των 57.027,52 ευρώ ως μισθούς υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο του έτους 2014 έως και τον Ιούλιο του έτους 2016, άλλως, στην περίπτωση κατά την οποία κριθεί έγκυρη η ως άνω απόλυσή του, να αναγνωρισθεί ότι το εναγόμενο οφείλει να καταβάλει σε αυτόν το ανωτέρω ποσό, ως είδος ποινής και μέσο εξαναγκασμού του, ήτοι ως παροχή ex lege, λόγω της μη καταβολής της προβλεπόμενης από το άρθρο 94 του ν.δ. 3026/1954 αποζημιώσεως, με τον νόμιμο τόκο από την ημέρα που κάθε μηνιαίος μισθός ήταν καταβλητέος, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, και το ποσό των 5.457,20 ευρώ, που αντιστοιχεί στην αναλογία των 2/3 των ασφαλιστικών του εισφορών, τις οποίες το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο δεν κατέβαλε στα ασφαλιστικά του ταμεία και αναγκάσθηκε αυτός να καταβάλει για τις ασφαλιστικές του εισφορές για τα έτη 2014 και 2015, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, καθώς και να καταδικασθεί το εναγόμενο στα δικαστικά του έξοδα. Τέλος, με την από 15.12.2017 αγωγή του ο αιτών - ενάγων, παραθέτοντας το ίδιο ως άνω ιστορικό, ζήτησε να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της αυτοδίκαιης λύσεως της έμμισθης εντολής και, μετά από μετατροπή των αιτημάτων της αγωγής από καταψηφιστικά σε έντοκα αναγνωριστικά, να αναγνωρισθεί ότι το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο οφείλει να καταβάλει σε αυτόν το ποσό των 44.066,72 ευρώ ως μισθούς υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από τον Αύγουστο του έτους 2016 έως και τον Δεκέμβριο του έτους 2017, καθώς και το ποσό των 1.956,78 ευρώ, που αντιστοιχεί στην αναλογία των 2/3 των ασφαλιστικών του εισφορών, τις οποίες το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο δεν κατέβαλε στα ασφαλιστικά του ταμεία και αναγκάσθηκε αυτός να καταβάλει για τις ασφαλιστικές του εισφορές για το έτος 2016, άλλως, στην περίπτωση κατά την οποία κριθεί έγκυρη η ως άνω αυτοδίκαιη απόλυσή του, το ποσό των 62.211,84 ευρώ, στο οποίο ανέρχεται η νόμιμη αποζημίωσή του κατά τον κώδικα περί δικηγόρων, και, άλλως, το ποσό των 155.529,60 ευρώ ως είδος ποινής και μέσο εξαναγκασμού του εναγομένου, ήτοι ως παροχή ex lege, λόγω της μη καταβολής της προβλεπόμενης από το άρθρο 94 του ν.δ. 3026/1954 αποζημιώσεως για το χρονικό διάστημα από τον Ιανουάριο του έτους 2013 έως και τον Δεκέμβριο του έτους 2017 (60 μήνες), με τον νόμιμο τόκο από την ημέρα που κάθε μηνιαίος μισθός ήταν καταβλητέος, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, καθώς και να καταδικασθεί το εναγόμενο στα δικαστικά του έξοδα. Επί της από 15.9.2014 αγωγής εκδόθηκε αρχικά η 234/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία αναβλήθηκε η συζήτησή της μέχρι την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως επί της προαναφερθείσας αιτήσεως ακυρώσεως του ενάγοντος, μετά δε την δημοσίευση της 1023/2018 αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι ανωτέρω αγωγές του αιτούντος συνεκδικάσθηκαν και εκδόθηκε η 23/2019 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η από 15.9.2014 αγωγή και εν όλω δεκτές οι από 8.7.2016 και 15.12.2017 αγωγές, αναγνωρίσθηκε ότι είναι άκυρη η από 24.12.2012 λύση της έμμισθης εντολής του ενάγοντος, με την αιτιολογία ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως της διαπιστωτικής πράξεως ο ενάγων δεν είχε συμπληρώσει συντάξιμη τριακονταπενταετία για πλήρη σύνταξη κατά τη νομοθεσία που διέπει το εναγόμενο και περαιτέρω ότι το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 55.947,86 ευρώ με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της από 15.9.2014 αγωγής, το ποσό των 62.484,72 ευρώ με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της από 8.7.2016 αγωγής και το ποσό των 46.023,50 ευρώ με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της από 15.12.2017 αγωγής μέχρι την εξόφληση. Επί εφέσεως του Δημοσίου κατά της ανωτέρω πρωτόδικης αποφάσεως εκδόθηκε η 3182/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, η οποία δέχτηκε τυπικά και εν μέρει κατ' ουσίαν την έφεση, δέχθηκε ως βάσιμο τον λόγο της εφέσεως του Δημοσίου ως προς το ύψος των μηνιαίων μισθών υπερημερίας, εξαφάνισε την εκκαλουμένη ως προς το κεφάλαιο της επιδικάσεως μισθών υπερημερίας και, αφού κράτησε την υπόθεση και δίκασε κατ' ουσίαν τις αγωγές ως προς το παραπάνω κεφάλαιο, δέχθηκε εν μέρει τις αγωγές ως προς το αίτημά τους περί επιδικάσεως μισθών υπερημερίας κατά την κύρια βάση τους, επιδικάζοντας για την αιτία αυτή μικρότερα ποσά. Απέρριψε δε κατ' ουσίαν τον λόγο της εφέσεως του Ελληνικού Δημοσίου, με τον οποίο αυτό ισχυριζόταν ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 63Α παρ. 5 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Κώδικα περί Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1956) ως προς την αυτοδίκαιη λύση της συμβάσεως έμμισθης εντολής του αιτούντος - ενάγοντος, κρίνοντας ότι αυτός (ενάγων - εφεσίβλητος), κατά τον χρόνο εκδόσεως της υπό στοιχεία Β1-6657/24.12.2012 διαπιστωτικής πράξεως του Γενικού Διευθυντή Διοικητικής Υποστήριξης της Γ.Γ. Εμπορίου του Υπουργείου Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, δεν είχε συμπληρώσει πλήρες συνταξιοδοτικό δικαίωμα τριακονταπενταετίας από το Δημόσιο, αφού δεν είχαν καταβληθεί οι προβλεπόμενες από τη διάταξη του άρθρου 9 του ν. 3075/2002

ασφαλιστικές εισφορές για το διάστημα από το έτος 1977 έως το έτος 2002, με αποτέλεσμα η παραπάνω διαπιστωτική πράξη να είναι άκυρη, το δε Ελληνικό Δημόσιο να έχει καταστεί έκτοτε υπερήμερο μη αποδεχόμενο τις υπηρεσίες του αιτούντος. Κατά της τελευταίας αποφάσεως το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε την από 30.6.2020 αίτηση αναιρέσεως, η οποία έγινε δεκτή με την υπ' αρ.677/2023 απόφαση του Β2 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου.

11. Επειδή, το άρθρο 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954 «περί του Κώδικος Δικηγόρων», όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 16 του ν. 1366/1963 (Α' 81), ορίζει τα εξής: «Δικηγόροι που προσφέρουν τις νομικές ή δικηγορικές υπηρεσίες τους με πάγια περιοδική αμοιβή σε υπηρεσίες, οργανισμούς, επιχειρήσεις και κάθε είδους νομικά πρόσωπα της παραγράφου 1 και υπάγονται ή θα υπαχθούν για τις υπηρεσίες τους αυτές, κατά τις κείμενες διατάξεις, στην ασφάλιση του ασφαλιστικού οργανισμού που καλύπτει το προσωπικό του εντολέα τους, εκτός από εκείνους που έχουν υπαχθεί στην ασφάλιση αυτή με το άρθρο 12 του ν. 1090/1980 αποχωρούν υποχρεωτικά και η σύμβασή τους λύνεται αυτοδικαίως αφότου θεμελιώσουν από τις παραπάνω υπηρεσίες του δικαίωμα για πλήρη σύνταξη κατά τη νομοθεσία που διέπει τον Οργανισμό αυτόν, εκτός εάν προϋπόθεση για τη συνταξιοδότησή τους είναι να παύσουν να ασκούν το λειτούργημα του δικηγόρου. Στις περιπτώσεις αυτές οι αποχωρούντες δικαιούνται να λάβουν κατά την επιλογή τους είτε την προβλεπόμενη κατά την αποχώρησή τους εφάπαξ παροχή πλήρη από τον ασφαλιστικό οργανισμό, είτε την προβλεπόμενη από την παράγραφο 1 του άρθρου 94 αυτού του κώδικα οριζόμενη αποζημίωση».

12. Επειδή, εξάλλου, στο άρθρο 9 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 3075/2002 ορίζονται τα εξής: «1. Δικηγόροι, νομικοί ή δικαστικοί σύμβουλοι που παρέχουν ή παρείχαν τις νομικές υπηρεσίες τους στο Δημόσιο, σε Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, σε δημόσιες επιχειρήσεις που στο παρελθόν ήταν δημόσιες υπηρεσίες ή Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, σε δημόσιες επιχειρήσεις με οποιαδήποτε μορφή που ανήκαν ή ανήκουν στο Δημόσιο Τομέα της παρ. 1 του άρθρου 9 του ν. 1232/1982, όπως ισχύει κάθε φορά, καθώς και σε Νομικά Πρόσωπα που εξομοιούνται κατά Νόμο προς το Δημόσιο με πάγια μηνιαία ή περιοδική αμοιβή και, εφόσον με την ιδιότητα τους αυτή δεν έχουν ασφαλιστεί σε άλλο πλην του Ταμείου Νομικών φορέα κύριας ασφάλισης, δύνανται με υπεύθυνη δήλωσή τους που υποβάλλεται στην υπηρεσία τους σε προθεσμία έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση του Νόμου παράλληλα με την ασφάλιση τους στο Ταμείο Νομικών, να υπαχθούν στο ασφαλιστικό - συνταξιοδοτικό καθεστώς στο οποίο υπάγεται το τακτικό, διοικητικό προσωπικό της υπηρεσίας στην οποία υπηρετούν. 2. Οι διατάξεις του άρθρου αυτού ισχύουν για τους δικηγόρους, νομικούς ή δικαστικούς συμβούλους που έχουν προσληφθεί πριν από την έναρξη της ισχύος του ν. 2084/1992. 3. Η ασφαλιστική - συνταξιοδοτική τακτοποίηση των προσώπων των προηγουμένων παραγράφων από το διορισμό τους μέχρι την έναρξη ισχύος του Νόμου αυτού γίνεται σύμφωνα με τις πάγιες διατάξεις του φορέα ή ταμείου για το θέμα αυτό, όπως αυτές ισχύουν κάθε φορά. Ειδικά στην περίπτωση αυτή για τα πρόσωπα που θα υπαχθούν στην ασφάλιση του Δημοσίου ή το ειδικό καθεστώς του Ι.Κ.Α., οι ασφαλιστικές εισφορές, όπως το ποσοστό τους ισχύει κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, υπολογίζονται για όλο το χρόνο υπηρεσίας τους στις θέσεις της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού, που αναγνωρίζεται ως συντάξιμος [...]. Το ποσό που προκύπτει από τον κατά τα ανωτέρω υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών καταβάλλεται από τον ασφαλισμένο και τον εργοδότη [...], είτε εφάπαξ μέσα σε τρεις μήνες από την κοινοποίηση της απόφασης ή πράξης, οπότε παρέχεται έκπτωση 5%, είτε σε δόσεις ισάριθμες με τους μήνες που αναγνωρίζονται, ο αριθμός των οποίων δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος των σαράντα οκτώ (48) και εισπράττεται ως δημόσιο έσοδο [...] Η σύνταξη αρχίζει να καταβάλλεται μετά την εξόφληση από τον ασφαλισμένο των οφειλόμενων εισφορών που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων της παραγράφου αυτής» (όπως η παρ. 3 αντικαταστάθηκε, από τότε που ίσχυσε, με τις διατάξεις της παρ. 11 του άρθρου 2 του ν. 3234/2004).

13. Επειδή, με την προαναφερθείσα 677/2023 απόφαση του Αρείου Πάγου έγινε δεκτό, καθ' ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 1, 38, 63 παρ. 4 περ. α', 63Α παρ. 5 και 6 και 94 παρ. 1 του προϊσχύσαντος Κώδικα περί Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1954), που ίσχυε στην προκειμένη περίπτωση ως εκ του κρίσιμου χρόνου δημοσιεύσεως στις 24.12.2012 της διαπιστωτικής πράξεως, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 155 παρ. 1, 2, και 4 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007) περί απολύσεως λόγω ορίου ηλικίας και τριακονταπενταετίας των υπαλλήλων, ότι η υποχρεωτική αποχώρηση και η αυτοδίκαιη λύση της συμβάσεως δικηγόρου, που προσφέρει νομικές ή δικηγορικές υπηρεσίες με πάγια περιοδική αμοιβή στους εντολείς του δημόσιου τομέα, η οποία έχει τον χαρακτήρα ιδιόρρυθμης συμβάσεως έμμισθης εντολής, επέρχεται αφότου αυτός θεμελιώσει δικαίωμα για πλήρη σύνταξη κατά τη νομοθεσία που διέπει τον ασφαλιστικό οργανισμό του προσωπικού του εντολέα του, δεν εφαρμόζεται δε η διάταξη του άρθρου 63 παρ. 4 και 5 του κυρωθέντος με το ν.δ. 3026/1954 Κώδικα περί Δικηγόρων, όπως η περ. 4 της παρ. 5 του ίδιου άρθρου αντικαταστάθηκε με το άρθρο 22 του ν. 723/1977, σύμφωνα με την οποία, όταν για το προσωπικό του εντολέα (εν προκειμένω το Δημόσιο) ισχύει κανονισμός που προβλέπει μόνιμη υπηρεσία τούτου, η καταγγελία εκ μέρους του εντολέα μπορεί να γίνει μόνο όταν υπάρχει σπουδαίος λόγος, καθότι, δεν πρόκειται για καταγγελία, αλλά για αυτοδίκαιη λύση της συμβάσεως έμμισθης εντολής λόγω θεμελιώσεως δικαιώματος πλήρους συντάξεως. Κρίθηκε ακόμα ότι στην περίπτωση αυτοδίκαιης λύσεως της συμβάσεως έμμισθης εντολής λόγω υποχρεωτικής αποχωρήσεως του δικηγόρου, επειδή αυτός θεμελίωσε δικαίωμα πλήρους συντάξεως κατά τη νομοθεσία που διέπει τον εντολέα του, εν προκειμένω το Δημόσιο, ο δικηγόρος που παρέχει με πάγια αντιμισθία τις υπηρεσίες του δικαιούται την προβλεπόμενη από την παρ. 1 του άρθρου 94 του Κώδικα περί Δικηγόρων αποζημίωση

μόνον όταν η συμβατική σχέση μεταξύ αυτού και του εντολέα του λυθεί με καταγγελία από τον τελευταίο, ενώ δεν περιλαμβάνεται στις περιπτώσεις εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, ούτε μπορεί να υπαχθεί σ' αυτές με ανάλογη εφαρμογή και η λύση της συμβάσεως κατόπιν οικειοθελούς αποχωρήσεως του δικηγόρου για οποιονδήποτε λόγο, όπως και η αυτοδίκαιη λύση της συμβάσεως λόγω υποχρεωτικής αποχωρήσεως του δικηγόρου, επειδή αυτός θεμελίωσε δικαίωμα πλήρους συντάξεως κατά τη νομοθεσία που διέπει τον εντολέα του Δημόσιο, γιατί λείπει η ταυτότητα του νομικού λόγου. Ακολούθως, ο Άρειος Πάγος, με την ίδια ως άνω απόφαση, ερμηνεύοντας τις διατάξεις των παρ. 1, 2 και 3 του άρθρου 9 του ν. 3075/2002, όπως η παρ. 3 αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε με τις διατάξεις της παρ. 11 του άρθρου 2 του ν. 3234/2004 (Α' 52), δέχθηκε ότι με τις διατάξεις αυτές εισάγεται ειδική ευνοϊκή ρύθμιση για τους δικηγόρους που αναφέρονται σ' αυτές που επιτρέπει κατ' εξαίρεση την παράλληλη ασφάλισή τους σε δύο φορείς κύριας ασφαλίσεως (Ταμείο Νομικών και Δημόσιο ή άλλος φορέας κοινωνικής ασφαλίσεως) και την απόληψη και δεύτερης κύριας συντάξεως με βάση την ίδια υπηρεσία και τον ίδιο χρόνο υπηρεσίας, ενώ η υπαγωγή τους στις ως άνω ρυθμίσεις δεν είναι υποχρεωτική, αλλά εναπόκειται στη διακριτική τους ευχέρεια. Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, όπως κρίθηκε με την ως άνω απόφαση του Αρείου Πάγου, μόνη προϋπόθεση για την υπαγωγή στην ασφάλιση του Δημοσίου ή το ειδικό καθεστώς του Ι.Κ.Α. - ΕΦΚΑ αποτελεί η υποβολή εκ μέρους του ενδιαφερομένου σχετικής υπεύθυνης δηλώσεως εντός προθεσμίας έξι μηνών από τη δημοσίευση του νόμου. Αντίθετα δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού - ασφαλιστικού δικαιώματος από το Δημόσιο η αναγνώριση χρόνων προϋπηρεσίας στο ασφαλιστικό - συνταξιοδοτικό καθεστώς στο οποίο υπάγεται το τακτικό, διοικητικό προσωπικό αυτού (Δημοσίου) και η καταβολή ασφαλιστικών εισφορών για την υπαγωγή των συνδεομένων με το Δημόσιο δικηγόρων με σύμβαση έμμισθης εντολής στην ασφάλιση του Δημοσίου ή το ειδικό καθεστώς του Ι.Κ.Α. - ΕΦΚΑ. Και είναι μεν αληθές, όπως έγινε δεκτό με την προαναφερθείσα απόφαση του Αρείου Πάγου, ότι κατ' αρχήν η υπαγωγή στην ασφάλιση δεν ανάγεται στη σφαίρα της επιλογής του ενδιαφερομένου, υπό την έννοια ότι η υπαγωγή στην ασφάλιση προβλέπεται και επιβάλλεται εκ του νόμου, σε περίπτωση όμως υπαγωγής εργαζομένου στην ασφάλιση κάποιου ασφαλιστικού φορέα, κατ' ενάσκηση του παρασχεθέντος με σχετική διάταξη δικαιώματος, επέρχεται πραγμάτωση της ασφαλιστικής σχέσεως, η δε μη καταβολή των εισφορών δεν αναιρεί την ασφαλιστική σχέση, ούτε ματαιώνει τη συμπλήρωση των προϋποθέσεων για τη λήψη πλήρους συντάξεως (όριο ηλικίας, έτη ασφαλίσεως), αλλά απλώς κωλύει μόνο την καταβολή της συντάξεως. Περαιτέρω, με την ίδια απόφαση του Αρείου Πάγου έγινε δεκτό ότι από τη διάταξη του άρθρου 63Α παρ. 5 του προϊσχύσαντος Κώδικα περί Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1954) συνάγεται ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την υποχρεωτική αποχώρηση του δικηγόρου, συνδεομένου με το Δημόσιο με σύμβαση έμμισθης εντολής, από την υπηρεσία αυτού, στην οποία προσφέρει τις νομικές ή δικηγορικές υπηρεσίες του με πάγια περιοδική αμοιβή, και για την αυτοδίκαιη λύση της συμβάσεώς του με τον εντολέα (Δημόσιο) είναι η θεμελίωση δικαιώματος για πλήρη σύνταξη κατά τη νομοθεσία που διέπει το Δημόσιο και συγκεκριμένα κατά τις διατάξεις του άρθρου 155 παρ. 1 και 2 του ν. 3528/2007 (Α' 26), ο οποίος κύρωσε τον κώδικα κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων ΝΠΔΔ. Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, ο υπάλληλος απολύεται αυτοδικαίως από την υπηρεσία με τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας του και, κατ' εξαίρεση, ο υπάλληλος απολύεται αυτοδικαίως από την υπηρεσία με τη συμπλήρωση του 60ου έτους της ηλικίας του και τριανταπέντε (35) ετών πραγματικής και συντάξιμης δημόσιας υπηρεσίας. Ακόμη, με την ως άνω απόφαση του Αρείου Πάγου κρίθηκε ότι τα έννομα αποτελέσματα της διαπιστωτικής πράξεως, εφόσον πρόκειται για διοικητική πράξη που χρήζει δημοσιεύσεως άρχονται από της δημοσιεύσεώς της, ενώ η κοινοποίηση της διαπιστωτικής πράξεως δεν αποτελεί προϋπόθεση του κύρους της. Συνεπώς, κατά την κρίση του Αρείου Πάγου, η παράλειψη της κοινοποιήσεως στον ενδιαφερόμενο δεν θίγει το κύρος και το υποστατό της διαπιστωτικής πράξεως, ενώ από το γεγονός της κοινοποιήσεως ή της γνώσεως της πράξεως αρχίζουν οι προθεσμίες για την άσκηση ενδίκων βοηθημάτων και μέσων στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια και το Συμβούλιο Επικρατείας. Ακολούθως, εν όψει των κατά τα ανωτέρω κριθέντων, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτό ότι ο αναιρεσίβλητος δικηγόρος, που συνδεόταν με το Ελληνικό Δημόσιο με σύμβαση έμμισθης εντολής από 23.12.1977, υπήχθη, παράλληλα με την ασφάλισή του ως δικηγόρου στο Ταμείο Νομικών, και στο ασφαλιστικό συνταξιοδοτικό καθεστώς του εντολέα του Δημοσίου κατ' ενάσκηση δικαιώματός του σύμφωνα με το άρθρο 9 του ν. 3075/2002 με μόνη την υποβολή της από 16.5.2003 αιτήσεώς του και δεν απαιτείτο περαιτέρω για την πραγμάτωση της ασφαλιστικής σχέσεως, εκτός από την υποβολή της αιτήσεως στις 16.5.2003, αναγνώριση των χρόνων προϋπηρεσίας του στο Δημόσιο (από 23.12.1977 έως 16.5.2003) ως συντάξιμων, προσδιορισμός των αναλογουσών για το διάστημα αυτό ασφαλιστικών εισφορών και καταβολή αυτών. Κρίθηκε επίσης ότι η επίμαχη διαπιστωτική πράξη εκδόθηκε νόμιμα στις 24.12.2012, εφόσον στο πρόσωπο του ενάγοντος - αναιρεσιβλήτου συνέτρεχαν στις 23.12.2012 οι προϋποθέσεις αυτές, δηλαδή συμπλήρωση του 60ού έτους της ηλικίας του και τριάντα πέντε (35) ετών πραγματική και συντάξιμη δημόσια υπηρεσία, η δε μη αναφορά στην διαπιστωτική πράξη της διατάξεως του άρθρου 63Α παρ. 5 του Κώδικα περί Δικηγόρων κρίθηκε με την ως άνω απόφαση του Αρείου Πάγου ότι δεν καθιστά μη νόμιμη την διαπιστωτική πράξη, νομίμως δημοσιευθείσα στο ΦΕΚ Γ' 77/2013, εφόσον κατά την έκδοσή της συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής του Κώδικα περί Δικηγόρων, σε συνδυασμό με το αναφερόμενο σε αυτή άρθρο 155 του ν. 3528/2007, ενώ η κοινοποίηση αυτής στον ενδιαφερόμενο ενάγοντα δεν αποτελεί προϋπόθεση του κύρους

της. Περαιτέρω, όπως κρίθηκε με την ως άνω απόφαση του Αρείου Πάγου, μετά την αυτοδίκαιη λύση της συμβάσεως έμμισθης εντολής του ενάγοντος λόγω συνδρομής των προϋποθέσεων πλήρους συνταξιοδοτήσεώς του από τον ασφαλιστικό οργανισμό του εντολέα του - Δημόσιο (και όχι λόγω καταγγελίας, με συνέπεια να μην υφίσταται έδαφος εφαρμογής του άρθρου 63 παρ. 5 περ. 4 του ν.δ. 3026/1954), το εναγόμενο μη αποδεχόμενο έκτοτε (24.12.2012) τις νομικές υπηρεσίες αυτού δεν κατέστη υπερήμερο και, συνεπώς, δεν υποχρεούται σε καταβολή των αιτουμένων με την αγωγή μισθών υπερημερίας στον ενάγοντα. Επίσης, το αναιρεσείον - εναγόμενο από τις 24.12.2012 δεν είχε υποχρέωση, λόγω αυτοδίκαιης λύσεως της συμβάσεως έμμισθης εντολής στις 23.12.2012, καταβολής ασφαλιστικών εισφορών για τον ενάγοντα - αναιρεσίβλητο στον ασφαλιστικό οργανισμό που υπάγεται το τακτικό προσωπικό του, και, συνεπώς, δεν ευθύνεται έναντι του αναιρεσιβλήτου - ενάγοντος για την εκ μέρους του ενάγοντος καταβολή των ασφαλιστικών αυτών εισφορών στον ασφαλιστικό οργανισμό του Δημοσίου. Κατόπιν αυτών, με την 677/2023 απόφαση του Αρείου Πάγου έγινε δεκτή η αίτηση αναιρέσεως του Ελληνικού Δημοσίου κατά του αιτούντος και αναιρέθηκε η απόφαση 3182/2020 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση.

14. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι η κρίση του Αρείου Πάγου, όπως διατυπώθηκε στην υπ' αρ.677/2023 απόφαση σχετικά με την έννοια των ως άνω διατάξεων του άρθρου 9 παρ. 1, 2, 3 του ν. 3075/2002, ότι δηλαδή η διαπιστωτική πράξη με την οποία λύθηκε η σχέση έμμισθης εντολής του αιτούντος με το Ελληνικό Δημόσιο ήταν νόμιμη διότι αυτός είχε θεμελιώσει πλήρες συνταξιοδοτικό δικαίωμα στον ασφαλιστικό φορέα του Δημοσίου χωρίς να απαιτείται η καταβολή των σχετικών εισφορών, έρχεται σε αντίθεση τόσο με την 2329/2009 απόφαση της Ολομελείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου όσο και με την υπ' αρ.33/2017 απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με τις οποίες, κατά τους ισχυρισμούς του αιτούντος, έχει κριθεί ότι για την αναγνώριση και θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος κατά τις διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 3075/2002 απαιτείται η προηγούμενη καταβολή των σχετικών ασφαλιστικών εισφορών και δεν αρκεί μόνο η υποβολή της αρχικής αιτήσεως - υπεύθυνης δηλώσεως, κατά το ανωτέρω άρθρο, περί εντάξεως του αιτούντος στον ασφαλιστικό φορέα του Δημοσίου.

15. Επειδή, με την 2329/2009 απόφαση της Ολομελείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου επιλύθηκε ζήτημα ως προς τον υπολογισμό των οφειλόμενων, κατ' άρθρο 9 παρ. 3 του ν. 3075/2002, όπως αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε με το άρθρο 2 παρ. 11 του ν. 3234/2004, εισφορών. Ειδικότερα, η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου αφορούσε δικηγόρο, ο οποίος είχε ζητήσει να υπαχθεί στις διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 3075/2002 και μετά την αυτοδίκαιη απόλυσή του, λόγω συμπληρώσεως του νομίμου ορίου ηλικίας (67ου έτους), στο πλαίσιο της συνταξιοδοτικής του τακτοποιήσεως, προκειμένου, δηλαδή, να του καταβληθεί σύνταξη, και όχι στο πλαίσιο της αυτοδίκαιας λύσεως της συμβάσεώς του με το Δημόσιο βάσει του άρθρου 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954, ανέκυψε το ζήτημα εάν, κατ' άρθρο 9 παρ. 3 του ν. 3075/2002, είχε υποχρέωση καταβολής εισφορών για υπηρεσία παρασχεθείσα πριν από την 1.1.1993. Το Ελεγκτικό Συνέδριο έκανε δεκτό ότι με τις διατάξεις του άρθρου 9 παρ. 3 του ν. 3075/2002, όπως αντικαταστάθηκε, εισήχθη ειδική ευνοϊκή ρύθμιση για τους δικηγόρους και τους νομικούς ή δικαστικούς συμβούλους, που είχαν προσληφθεί πριν από την έναρξη ισχύος του ν. 2084/1992 στο Δημόσιο, τα ν.π.δ.δ. και τους λοιπούς φορείς του δημόσιου τομέα και παρείχαν τις υπηρεσίες τους με πάγια μηνιαία ή περιοδική αμοιβή, επιτρέποντας, κατ' εξαίρεση, την παράλληλη ασφάλισή τους σε δύο φορείς κύριας ασφάλισης (Ταμείο Νομικών και Δημόσιο ή ΙΚΑ κατά περίπτωση). Περαιτέρω κρίθηκε ότι στην εξαιρετική αυτή περίπτωση της παράλληλης ασφαλίσεως των με πάγια ή περιοδική αμοιβή δικηγόρων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. δεν έχουν εφαρμογή οι γενικές διατάξεις του άρθρου 59 παρ. 1 και 9 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, με τις οποίες, πλην άλλων, σε όσους δημοσίους υπαλλήλους ή υπαλλήλους ν.π.δ.δ. είχαν προσληφθεί πριν από την 1η Οκτωβρίου 1990 επιβάλλεται κράτηση για σύνταξη μόνο από 1.1.1993, γενομένου δεκτού ότι οι με πάγια ή περιοδική αμοιβή δικηγόροι και νομικοί ή δικαστικοί σύμβουλοι του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ., ανεξαρτήτως αν έχουν προσληφθεί πριν ή μετά την 1η Οκτωβρίου 1990, εφόσον υπαχθούν, κατ' επιλογή τους, παράλληλα με την ασφάλισή τους στο Ταμείο Νομικών, στο ασφαλιστικό - συνταξιοδοτικό καθεστώς, στο οποίο υπάγεται το τακτικό διοικητικό προσωπικό των φορέων αυτών, ήτοι, στο συνταξιοδοτικό καθεστώς του Δημοσίου ή το ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς του ν. 3163/1955 του Ι.Κ.Α., οφείλουν τις εισφορές που ορίζονται στο άρθρο 9 παρ. 3 του ν. 3075/2002, όπως αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε με το άρθρο 2 παρ. 11 του ν. 3234/2004, για όλο τον χρόνο υπηρεσίας τους στους φορείς αυτούς που αναγνωρίζεται ως συντάξιμος, η δε διαφορετική αυτή νομοθετική μεταχείριση από άποψη επιβολής συνταξιοδοτικών εισφορών των με πάγια ή περιοδική αμοιβή δικηγόρων και νομικών ή δικαστικών συμβούλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. σε σχέση με το λοιπό προσωπικό (υπαλλήλους) των φορέων αυτών ούτε άνιση ούτε αδικαιολόγητη είναι. Την νομολογία αυτή ακολούθησε και η 33/2017 απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ΙΙ Τμήμα) επί υποθέσεως δικηγόρου, που είχε προσληφθεί στο Δημόσιο με σχέση έμμισθης εντολής πριν από την έναρξη ισχύος του ν. 2084/1992, είχε υπαχθεί στο ασφαλιστικό - συνταξιοδοτικό καθεστώς του Δημοσίου σύμφωνα με το άρθρο 9 του ν. 3075/2002 και αμφισβήτησε τη νομιμότητα της πράξεως του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία οι οφειλόμενες από αυτήν (δικηγόρο) κατά το ως άνω άρθρο ασφαλιστικές εισφορές προσδιορίσθηκαν σε ποσό, το οποίο αντιστοιχούσε σε όλο το χρονικό διάστημα που της αναγνωρίστηκε ως συντάξιμο, προβάλλοντας ότι, αντί του ανωτέρω συνολικού ποσού εισφορών, θα έπρεπε να καταβάλει μόνο το ποσό που αντιστοιχούσε σε εισφορές για το χρονικό

διάστημα από 1.1.1993 έως 30.6.2003, όπως ισχύει και για τους τακτικούς υπαλλήλους του Δημοσίου σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2084/1992. Ειδικότερα, το Ελεγκτικό Συνέδριο, ερμηνεύοντας συνδυαστικά τις διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 3075/2002, όπως η παρ. 3 αυτού αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε με το άρθρο 2 παρ. 11 του ν. 3234/2004, με τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 2 και 17 παρ. 2 του ν. 2084/1992, έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως του ν. 3075/2002, για την αναγνώριση οποιουδήποτε χρόνου ως συντάξιμου στο Δημόσιο απαιτείτο η καταβολή ασφαλιστικών εισφορών, εφόσον δεν έχουν καταβληθεί εισφορές στο Δημόσιο ή σε άλλο οργανισμό κύριας ασφαλίσεως για τον χρόνο αυτόν, νοουμένου βεβαίως ως τέτοιου του προς αναγνώριση χρόνου, εκ του οποίου θεμελιώνεται αυτοτελές δικαίωμα συντάξεως, και όχι του χρόνου της τυχόν παράλληλης ασφαλίσεως σε άλλον ασφαλιστικό οργανισμό, εκ του οποίου γεννάται δικαίωμα απολήψεως δεύτερης κύριας συντάξεως. Συνεπώς, κατά τα κριθέντα με την ανωτέρω απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, παρέχεται η δυνατότητα για τη θεμελίωση δεύτερης κύριας συντάξεως υπό την προϋπόθεση καταβολής εισφορών για την αναγνώριση -εξαγορά του χρόνου αυτού, ανεξαρτήτως και ασχέτως εάν έχουν ήδη καταβληθεί εισφορές για τη θεμελίωση της ετέρας (πρώτης) συντάξεως, καθόσον δεν νοείται εκ της καταβολής μίας εισφοράς να γεννώνται δύο δικαιώματα για τη θεμελίωση δικαιώματος για την απόληψη δύο κύριων συντάξεων.

16. Επειδή, από τό εκτεθέν στις προηγούμενες σκέψεις περιεχόμενο των αποφάσεων του Αρείου Πάγου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου προκύπτει ότι δεν υπάρχει αντίθεση μεταξύ της 677/2023 αποφάσεως του Αρείου Πάγου αφενός και των 2329/2009 και 33/2017 αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου αφετέρου ως προς την έννοια των αυτών διατάξεων τυπικού νόμου·και τούτο διότι στην απόφαση του Αρείου Πάγου ερμηνεύθηκαν συνδυαστικά οι διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 3075/1992 με τις διατάξεις των άρθρων 63Α παρ. 5 του Κώδικα περί Δικηγόρων (ν.δ. 3026/1954) και 155 παρ. 1 και 2 του ν. 3528/2007, ενώ στη μεν απόφαση της Ολομελείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου 2329/2009 ερμηνεύτηκαν αποκλειστικά οι διατάξεις του άρθρου 9 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 3075/2002, και ιδίως η διάταξη του άρθρου 9 παρ. 3 εδ. β' του ν. 3075/2002, όπως αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε με το άρθρο 2 παρ. 11 του ν. 3234/2004, στην δε απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου 33/2017 ερμηνεύτηκαν οι διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 3075/1992 συνδυαστικά με τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 2 και 17 παρ. 2 του ν. 2084/1992. Περαιτέρω και τα νομικά ζητήματα που κρίθηκαν με τις αποφάσεις αυτές δεν ταυτίζονται εν προκειμένω. Ειδικότερα, με την απόφαση του Αρείου Πάγου κρίθηκε το ζήτημα εάν για τη λύση της σχέσεως έμμισθης εντολής δικηγόρου με το Ελληνικό Δημόσιο αρκεί η συνδρομή των προϋποθέσεων θεμελιώσεως πλήρους συνταξιοδοτικού δικαιώματος στον ασφαλιστικό φορέα του Δημοσίου, στον οποίο είχε υπαχθεί κατ' αίτησή του δυνάμει του άρθρου 9 του ν. 3075/2002, δηλαδή η συμπλήρωση του 60ου έτους της ηλικίας του και τριανταπέντε (35) ετών πραγματική και συντάξιμη υπηρεσία, χωρίς να απαιτείται αναγνώριση χρόνου προϋπηρεσίας και καταβολή ασφαλιστικών εισφορών, ενώ με τις δύο αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου που προαναφέρθηκαν επιλύθηκαν ζητήματα αναφορικά με το εύρος των υποχρεώσεων του έμμισθου δικηγόρου, που έχει υπαχθεί στις διατάξεις του άρθρου 9 του ν. 3075/2002, προς καταβολή εισφορών για την ασφαλιστική - συνταξιοδοτική τακτοποίησή του για τη λήψη συντάξεως από το Δημόσιο. Ως εκ τούτου, δεν ιδρύεται δικαιοδοσία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου σύμφωνα με τα προεκτεθέντα και, κατά συνέπεια, η υπό κρίση αίτηση είναι κατά το πρώτο αίτημά της απορριπτέα ως απαράδεκτη.

17. Επειδή, ο αιτών προβάλλει ακόμη ότι ανακύπτει αμφισβήτηση μεταξύ Αρείου Πάγου και Συμβουλίου της Επικρατείας ως προς την έννοια των διατάξεων του άρθρου 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954, η οποία πρέπει να αρθεί υπέρ της απόψεως του Συμβουλίου της Επικρατείας στην 1023/2018 απόφασή του, η οποία, κατά τα διαλαμβανόμενα στην κρινόμενη αίτηση, «ορθώς δέχθηκε ότι η διαδικασία λύσεως της συμβάσεως έμμισθης εντολής εντάσσεται και λειτουργεί στο πλαίσιο της συμβάσεως έμμισθης εντολής που έχει συναφθεί μεταξύ του δικηγόρου και του Δημοσίου και, συνεπώς, η διαφορά που αναφύεται από την προσβολή της διαπιστωτικής πράξεως περί αυτοδίκαιης απολύσεώς του ως δικηγόρου [...] δεν δημιουργεί διοικητική διαφορά αλλά διαφορά ιδιωτικού δικαίου (και επομένως δηλ. δεν αρκεί αντίστοιχα για τη διαπίστωση της αυτοδίκαιης απόλυσης του εν λόγω δικηγόρου η επίκληση στη σχετική διαπιστωτική πράξη μόνο της διάταξης του άρθρ. 155 του ν. 3528/2007 [υπαλληλικός κώδικας], σε ευθεία δηλ. αντίθεση με την 677/2023 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία έκρινε πως παρότι η κρίσιμη ως άνω διάταξη του άρθρ. 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954 δεν μνημονεύεται καθόλου στην κρίσιμη ως άνω διαπιστωτική πράξη, αυτό δήθεν δεν την καθιστά μη νόμιμη (απλώς δηλ. και μόνο επειδή - κατά το δικάσαν Πολιτικό Τμήμα του Αρείου Πάγου - δήθεν "συνέτρεχαν" οι "προϋποθέσεις εφαρμογής της διάταξης αυτής του Κώδικα των Δικηγόρων, σε συνδυασμό με το αναφερόμενο σε αυτή άρθρο 155 ν. 3528/2007")».

18. Επειδή, με την απόφαση 1023/2018 το Συμβούλιο της Επικρατείας αποφάνθηκε επί της αιτήσεως ακυρώσεως που είχε ασκήσει ο αιτών κατά της υπό στοιχεία Β1-6657/24.12.2012 αποφάσεως του Υφυπουργού Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, με την οποία διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη λύση της έμμισθης σχέσεώς του με το Δημόσιο λόγω συμπληρώσεως 35ετούς πραγματικής και συντάξιμης υπηρεσίας και του 60ου έτους της ηλικίας του. Επρόκειτο, δηλαδή, περί υποθέσεως που αφορούσε τη νομιμότητα της λύσεως της σχέσεως έμμισθης εντολής του αιτούντος με το Δημόσιο. Ειδικότερα, το Συμβούλιο της Επικρατείας, ερμηνεύοντας συνδυαστικά τις διατάξεις των άρθρων 62 παρ. 1 και 63 παρ. 1, 3, 4 περ. α') και 5 του ν.δ. 3026/1954, 83 παρ. 2 του π.δ. 410/1988 (Α' 191), 6 παρ. 1 του ν. 445/1976 (Α' 260), 2 παρ. 3 του ν. 992/1979 (Α' 280), 11 του ν. 1232/1982 (Α' 22), 24 παρ. 4 του ν. 1868/1989 (Α' 230), 5 παρ. 8 του ν. 2160/1993 (Α' 118)

και 25 παρ. 20 του ν. 2190/1994 (Α' 28), έκανε δεκτό εν πρώτοις ότι δικηγόρος που προσλήφθηκε, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 445/1976 και τις μεταγενέστερες διατάξεις του ν. 992/1979, στο Δημόσιο για να προσφέρει με την ιδιότητά του αυτή νομικές υπηρεσίες, κατ' επίκληση όχι μόνο των διατάξεων αυτών, αλλά και του άρθρου 63 παρ. 4 του Κώδικα Δικηγόρων, δεν συνδέεται με το Δημόσιο με υπαλληλική σχέση, αλλά με σχέση έμμισθης εντολής και, περαιτέρω, ότι η σχέση έμμισθης εντολής του δικηγόρου με το Δημόσιο διέπεται από τις διατάξεις του Κώδικα του προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, του Κώδικα περί Δικηγόρων και συμπληρωματικά από τις διατάξεις περί εντολής του Αστικού Κώδικα ως εκ τούτου, το Συμβούλιο της Επικρατείας, επαναλαμβάνοντας σχετική νομολογία του (ΣτΕ 3691-2/2009, 371/2010, 911/2012), κατέληξε ότι η διαδικασία λύσεως της συμβάσεως έμμισθης εντολής εντάσσεται και λειτουργεί στο πλαίσιο της συμβάσεως έμμισθης εντολής που έχει συναφθεί μεταξύ του δικηγόρου και του Δημοσίου και ότι, συνεπώς, η διαφορά που αναφύεται από την προσβολή της διαπιστωτικής πράξεως περί αυτοδίκαιης απολύσεως του αιτούντος από τη θέση του ως δικηγόρου με πάγια αντιμισθία στο Δημόσιο δεν δημιουργεί διοικητική διαφορά αλλά διαφορά ιδιωτικού δικαίου, για την οποία αρμόδια είναι τα πολιτικά δικαστήρια. Κατόπιν τούτων, και αφού ελήφθησαν υπόψη τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η αίτηση ακυρώσεως του αιτούντος απορρίφθηκε ως απαράδεκτη. Από το ως άνω περιεχόμενο της 1028/2018 αποφάσεως προκύπτει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν ερμήνευσε, ούτε εφάρμοσε τη διάταξη του άρθρου 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954, όπως εσφαλμένως υπολαμβάνει ο αιτών, καθώς το νομικό ζήτημα που κρίθηκε με την απόφαση αυτή αφορούσε μόνο το ζήτημα της δικαιοδοσίας των διοικητικών δικαστηρίων να αποφανθούν επί της νομιμότητας της πράξεως με την οποία διαπιστώθηκε η λύση της σχέσεως έμμισθης εντολής του αιτούντος με το Δημόσιο. Αντιθέτως, ο Άρειος Πάγος, κατά τα ήδη εκτεθέντα, ερμήνευσε τη διάταξη του άρθρου 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954 και αποφάνθηκε ότι η μη αναφορά της διατάξεως του άρθρου 63Α παρ. 5 στη διαπιστωτική πράξη της αυτοδίκαιας λύσεως της συμβάσεως δικηγόρου με το Δημόσιο δεν καθιστά μη νόμιμη τη διαπιστωτική πράξη, η οποία δημοσιεύθηκε νομίμως, εφόσον κατά την έκδοσή της συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής του Κώδικα περί Δικηγόρων, σε συνδυασμό με το αναφερόμενο σ' αυτήν άρθρο 155 του ν. 3528/2007. Με αυτά τα δεδομένα δεν υπάρχει, αντιθέτως προς τα προβαλλόμενα, αντίθεση μεταξύ των αποφάσεων 677/2023 του Αρείου Πάγου αφενός και 1023/2018 του Συμβουλίου της Επικρατείας αφετέρου ως προς την έννοια των διατάξεων τυπικού νόμου (του άρθρου 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954) που επικαλείται ο αιτών, και, συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 100 παρ. 1 περ. ε' του Συντάγματος και 48 παρ. 1 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., δεν καθιδρύεται δικαιοδοσία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου προς άρση αμφισβητήσεως ως προς την έννοια διατάξεως τυπικού νόμου και η αίτηση είναι και κατά τούτο απορριπτέα.

19. Επειδή, στο άρθρο 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας ορίζεται ότι: «Η ατομική διοικητική πράξη κοινοποιείται στο πρόσωπο το οποίο αφορά».

20. Επειδή, ο αιτών προβάλλει ότι οι κρίσεις της 677/2023 αποφάσεως του Αρείου Πάγου ότι «τα έννομα αποτελέσματα της διαπιστωτικής πράξεως, εφόσον πρόκειται για διοικητική πράξη που χρήζει δημοσιεύσεως, άρχονται από της δημοσιεύσεως» και ότι «η κοινοποίηση αυτής στον ενδιαφερόμενο ενάγοντα δεν αποτελεί προϋπόθεση του κύρους της» αφορούν στην έννοια της ως άνω διατάξεως του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και έρχονται σε αντίθεση τόσο με την 602/2003 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, που, κατά τους ισχυρισμούς του αιτούντος, έκρινε ότι «η δυσμενής ατομική διοικητική πράξη δεν επιφέρει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι εκείνου τον οποίο αφορά παρά μόνον από την κοινοποίησή της προς αυτόν», όσο και με την 3923/2005 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, που, κατά τους ισχυρισμούς του αιτούντος, έκρινε ότι «για την επέλευση του έννομου αποτελέσματος της λύσεως δεν αρκεί η δημοσίευση της περί απολύσεως πράξεως στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, αλλά απαιτείται επιπροσθέτως η κοινοποίηση της πράξεως αυτής στον απολυόμενο».

21. Επειδή, όπως προκύπτει από την 677/2023 απόφαση του Αρείου Πάγου, με αυτήν δεν ερμηνεύθηκε η διάταξη του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, αλλά κρίθηκε, όπως αναφέρει και ο αιτών, ότι τα έννομα αποτελέσματα της διαπιστωτικής πράξεως, εφόσον πρόκειται για διοικητική πράξη που χρήζει δημοσιεύσεως, άρχονται από της δημοσιεύσεώς της, ενώ η κοινοποίηση αυτής στον ενδιαφερόμενο ενάγοντα δεν αποτελεί προϋπόθεση του κύρους της. Περαιτέρω, με την απόφαση αυτή κρίθηκε, ως συνέπεια των προεκτεθέντων, ότι η παράλειψη κοινοποιήσεως στον ενδιαφερόμενο δεν θίγει το κύρος και το υποστατό της διαπιστωτικής πράξεως, ενώ από την κοινοποίηση ή τη γνώση της πράξεως αρχίζουν οι προθεσμίες για την άσκηση ενδίκων βοηθημάτων και μέσων στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια και το Συμβούλιο Επικρατείας. Από την άλλη πλευρά, με την 602/2003 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ερμηνεύθηκε η διάταξη του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, αλλά, επί υποθέσεως μη δημοσιευτέας ανακλητικής πράξεως, έγινε δεκτό (σκ. 5) ότι «η δυσμενής ατομική διοικητική πράξη που κατά νόμο δεν δημοσιεύεται, δεν επιφέρει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι εκείνου τον οποίο αφορά, παρά μόνον από την κοινοποίησή της προς αυτόν, ή τουλάχιστον από την γνώση του. Ο κανόνας αυτός που, χωρίς να καθιστά την κοινοποίηση συστατικό στοιχείο της πράξεως, επιβάλλεται από την αρχή της φανεράς δράσεως της Διοικήσεως, έχει ως συνέπεια πράξη ανακλητική προηγουμένης ευμενούς, από την οποία είχαν απορρεύσει δικαιώματα σε καλόπιστο διοικούμενο, να μην επιφέρει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι τούτου αν δεν του κοινοποιηθεί ή, τουλάχιστον, αν δεν περιέλθει αποδεδειγμένα σε γνώση του»

καθώς και ότι «οι γενικές αυτές αρχές, που απορρέουν από την έννοια του κράτους δικαίου, δεν επιτρέπουν στην Διοίκηση [...] να ανακαλεί τις παράνομες πράξεις της από τις οποίες γεννήθηκαν δικαιώματα σε καλόπιστους διοικούμενους μετά την πάροδο ευλόγου χρόνου, ώστε να μην αιφνιδιάζεται εκείνος που στηρίχθηκε σε δεδομένη συμπεριφορά της, [...] για τους ίδιους λόγους δεν επιτρέπουν στην Διοίκηση ούτε να αιφνιδιάζει τον διοικούμενο, κοινοποιώντας ή γνωστοποιώντας του και θέτοντας, έτσι, σε ισχύ, την ανακλητική της πράξη που είχε μεν εκδώσει μέσα στον ως άνω εύλογο χρόνο, χωρίς, όμως, και να πληροφορήσει τον ενδιαφερόμενο ώστε αυτή να αρχίσει έγκαιρα να παράγει ως προς αυτόν τα έννομα αποτελέσματά της. Επομένως, κατά τις γενικές αυτές αρχές, μια τέτοια πράξη που, έστω και αν εκδόθηκε μέσα στον εύλογο χρόνο, αρχίζει να παράγει τα έννομα αποτελέσματά της μετά την πάροδό του, καθίσταται ακυρωτέα». Με την απόφαση, δηλαδή, αυτή αντιμετωπίσθηκε το όλως διάφορο ζήτημα της νομιμότητας διοικητικής πράξεως μη δημοσιευτέας κατά νόμον, με την οποία ανακλήθηκε προηγούμενη ευμενής για τον διοικούμενο ατομική διοικητική πράξη, όταν η ανακλητική πράξη εκδόθηκε μεν εντός ευλόγου χρόνου, πλην κοινοποιήθηκε στον ενδιαφερόμενο ή περιήλθε σε γνώση του μετά την πάροδο του ευλόγου αυτού χρόνου. Εξάλλου, ούτε με την 3923/2005 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ερμηνεύθηκε η διάταξη του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, αλλά το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας συνδυαστικά τις διατάξεις των άρθρων 263 παρ. 2 και 3, 264 παρ. 1, 2 και 3, 267 παρ. 4, 5 και 6 του προϊσχύσαντος Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977, Α' 198) και του άρθρου 2 παρ. 1 περ. η' του ν. 301/1976 (Α' 91), έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι «για την επέλευση του εννόμου αποτελέσματος της λύσεως της υπαλληλικής σχέσεως δεν αρκεί η... δημοσίευση της περί απολύσεως πράξεως στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, αλλά απαιτείται επιπροσθέτως η κοινοποίηση της πράξεως αυτής στον απολυόμενο ή, σε περίπτωση παραλείψεως κοινοποιήσεως ή άκυρης κοινοποιήσεως, η παρέλευση εικοσαημέρου από την δημοσίευση της πράξεως». Δηλαδή, έκρινε επί του ζητήματος αν, για την επέλευση του εννόμου αποτελέσματος της λύσεως της υπαλληλικής σχέσεως βάσει των ως άνω προαναφερθεισών ειδικών διατάξεων, απαιτείται η κοινοποίηση της πράξεως απολύσεως στον υπάλληλο. Συνεπώς, εφόσον με καμία από τις προαναφερθείσες αποφάσεις 677/2023 του Αρείου Πάγου και 602/2003, 3923/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ερμηνεύθηκε η διάταξη του άρθρου 19 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας ούτε άλλωστε επιλύθηκε με αυτές το ίδιο νομικό ζήτημα, δεν υπάρχει αντίθεση μεταξύ του Αρείου Πάγου αφενός και του Συμβουλίου Επικρατείας αφετέρου ως προς την έννοια της αυτής διατάξεως τυπικού νόμου και, ως εκ τούτου, δεν ιδρύεται δικαιοδοσία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου για την άρση αμφισβητήσεως ως προς την έννοια διατάξεως τυπικού νόμου, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα. Κατά συνέπεια, η υπό κρίση αίτηση είναι και κατά το μέρος αυτό απορριπτέα ως απαράδεκτη.

22. Επειδή, τέλος, όλοι οι ισχυρισμοί που αναφέρονται σε εσφαλμένη, κατά τον αιτούντα, ερμηνεία και εφαρμογή από την 677/2023 απόφαση του Αρείου Πάγου των διατάξεων των άρθρων 9 παρ. 1, 2, 3 του ν. 3075/2002 και 63Α παρ. 5 του ν.δ. 3026/1954 προβάλλονται απαραδέκτως, δεδομένου ότι στη δικαιοδοσία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, όπως αυτή καθιδρύεται από το Σύνταγμα και τον Κώδικα περί Α.Ε.Δ., δεν περιλαμβάνεται και η εν γένει εξουσία ελέγχου της ορθότητας της κρίσεως αποφάσεων άλλων ελληνικών δικαστηρίων, παρά μόνον υπό τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 100 του Συντάγματος (πρβ. Α.Ε.Δ. 1/2022, 11/2019, 28/2013, 6/2011), οι οποίες, κατά τα προεκτεθέντα, δεν συντρέχουν στην προκείμενη περίπτωση.

23.Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω ελλείψεως δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, να επιβληθούν δε σε βάρος του αιτούντος, κατά το άρθρο 22 παρ. 2 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ., τα έξοδα της αυτεπάγγελτης διαδικασίας (δημοσιεύσεις στις εφημερίδες «Ελεύθερος Τύπος» και «Τα Νέα») και σε βάρος του αιτούντος και του ασκήσαντος υπέρ αυτού παρέμβαση δικηγορικού συλλόγου, συμμέτρως, η δικαστική δαπάνη του καθ' ου η αίτηση Δημοσίου (άρθρο 22 παρ. 3 του Κώδικα περί Α.Ε.Δ.).

Δια ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

Απορρίπτει την παρέμβαση του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, σύμφωνα με το αιτιολογικό.

Επιβάλλει στον αιτούντα τα έξοδα της διαδικασίας που ανέρχονται στο ποσό των εκατόν εξήντα τριών και εξήντα οκτώ (163,68) ευρώ και

Επιβάλλει συμμέτρως στον αιτούντα και στον παρεμβάντα υπέρ αυτού Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου που ανέρχεται στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 5 Ιουνίου 2024.

Και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 10 Ιουνίου 2025.

Η Πρόεδρος	Ο Προεδρεύων
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΙΚΑ	ΜΙΧΑΗΛ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

Αριθμ. 184

Διαβιβάζεται η υπ' αρ. 7/2025 απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, για δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Αθήνα, 8 Οκτωβρίου 2025

Ο Πρόεδρος του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου

ΜΙΧΑΗΛ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Το Εθνικό Τυπογραφείο αποτελεί δημόσια υπηρεσία υπαγόμενη στην Προεδρία της Κυβέρνησης και έχει την ευθύνη τόσο για τη σύνταξη, διαχείριση, εκτύπωση και κυκλοφορία των Φύλλων της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ), όσο και για την κάλυψη των εκτυπωτικών - εκδοτικών αναγκών του δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα (ν. 3469/2006/Α΄ 131 και π.δ. 29/2018/Α΄58).

1. ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ (ΦΕΚ)

• Τα **ΦΕΚ σε ηλεκτρονική μορφή** διατίθενται δωρεάν στο **www.et.gr**, την επίσημη ιστοσελίδα του Εθνικού Τυπογραφείου. Όσα ΦΕΚ δεν έχουν ψηφιοποιηθεί και καταχωριστεί στην ανωτέρω ιστοσελίδα, ψηφιοποιούνται και αποστέλλονται επίσης δωρεάν με την υποβολή αιτήματος στην ηλεκτρονική διεύθυνση feksales@et.gr.

• Τα **ΦΕΚ σε έντυπη μορφή** διατίθενται σε μεμονωμένα φύλλα είτε απευθείας από το Τμήμα Πωλήσεων και Συνδρομητών, είτε ταχυδρομικά με την αποστολή αιτήματος παραγγελίας στην ηλεκτρονική διεύθυνση feksales@et.gr.

- Το κόστος ενός ασπρόμαυρου ΦΕΚ από 1 έως 16 σελίδες είναι 1,00 €, αλλά για κάθε επιπλέον οκτασέλιδο (ή μέρος αυτού) προσαυξάνεται κατά 0,20 €. Το κόστος ενός έγχρωμου ΦΕΚ από 1 έως 16 σελίδες είναι 1,50 €, αλλά για κάθε επιπλέον οκτασέλιδο (ή μέρος αυτού) προσαυξάνεται κατά 0,30 €.
- Το τεύχος Α.Σ.Ε.Π. διατίθεται δωρεάν.
- Υπάρχει δυνατότητα ετήσιας συνδρομής οποιουδήποτε τεύχους σε έντυπη μορφή μέσω του Τμήματος Πωλήσεων και Συνδρομητών.

• Τρόποι αποστολής κειμένων προς δημοσίευση:

Α. Αποστολή των εγγράφων προς δημοσίευση στο ΦΕΚ στην ηλεκτρονική διεύθυνση **https://eservices.et.gr**. Σχετικές εγκύκλιοι και οδηγίες στην ηλεκτρονική διεύθυνση του Εθνικού Τυπογραφείου (**www.et.gr**) στη διαδρομή **Ανακοινώσεις** → **Εγκύκλιοι**.

Β. Κατ' εξαίρεση, όσοι πολίτες δεν διαθέτουν προηγμένη ψηφιακή υπογραφή μπορούν είτε να αποστέλλουν ταχυδρομικά, είτε να καταθέτουν με εκπρόσωπό τους κείμενα προς δημοσίευση εκτυπωμένα σε χαρτί στο Τμήμα Παραλαβής και Καταχώρισης Δημοσιευμάτων.

• Πληροφορίες, σχετικά με την αποστολή/κατάθεση εγγράφων προς δημοσίευση, την ημερήσια κυκλοφορία των Φ.Ε.Κ., με την πώληση των τευχών και με τους ισχύοντες τιμοκαταλόγους για όλες τις υπηρεσίες μας, περιλαμβάνονται στον ιστότοπο (www.et.gr). Επίσης μέσω του ιστότοπου δίδονται πληροφορίες σχετικά με την πορεία δημοσίευσης των εγγράφων, με βάση τον Κωδικό Αριθμό Δημοσιεύματος (ΚΑΔ). Πρόκειται για τον αριθμό που εκδίδει το Εθνικό Τυπογραφείο για όλα τα κείμενα που πληρούν τις προϋποθέσεις δημοσίευσης.

2. ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ - ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Το Εθνικό Τυπογραφείο ανταποκρινόμενο σε αιτήματα υπηρεσιών και φορέων του δημοσίου αναλαμβάνει να σχεδιάσει και να εκτυπώσει έντυπα, φυλλάδια, βιβλία, αφίσες, μπλοκ, μηχανογραφικά έντυπα, φακέλους για κάθε χρήση, κ.ά.

Επίσης σχεδιάζει ψηφιακές εκδόσεις, λογότυπα και παράγει οπτικοακουστικό υλικό.

Ταχυδρομική Διεύθυνση: **Καποδιστρίου 34, 10432 Αθήνα**

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ: 210 5279000

Ιστότοπος: **www.et.gr**

Πληροφορίες σχετικά με την λειτουργία του ιστότοπου: **helpdesk.et@et.gr**

Αποστολή εγγράφων προς δημοσίευση στο ΦΕΚ στην ηλεκτρονική διεύθυνση **https://eservices.et.gr**

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΚΟΙΝΟΥ

Πωλήσεις - Συνδρομές: (Ισόγειο, τηλ. 210 5279178 - 180)
Πληροφορίες: (Ισόγειο, Γραφείο 3 και τηλεφ. κέντρο 210 5279000)
Παραλαβή Δημοσιευτέας Ύλης: (Ισόγειο, τηλ. 210 5279139)

Ωράριο για το κοινό: Δευτέρα έως και Παρασκευή: 8:00 - 13:30

09000042110250012